

இந்துக்குரல்

HINDU VOICE

Price Rs. 15.00

விலை ரூபா 15.00

Registered as a Newspaper in Sri Lanka under No. QD/26/News/98

ISSN 1391 - 0744

குரல் 8 ஓலி 5

பிரமதி புரட்டாதி - ஐப்பசி 1999

September - October 1999 Voi. 8 No. 5

சிவமயம்

யானேதும் பிறப் பஞ்சேனிறப்பதனுக் கென்

கடவேன்

வானேயும் பெறில் வேண்டேன் மண்ணாள் வான

மதிக்குமீரேன்

றேனேயு மலர்க் கொன்றைச் சீவனெயும் பெரு

மானெம்

மானேயுன் னருள்பெறுநா ளென்றென்றே

வருந்துவனே

- மாணிக்கவாசகர்

I have no fear of births, and quake

out at death

I'll take not the heaven presented tome; what care I

for the earth's whole empire

O Lord Siva, Wreathed with honeyed blossoms - "When

shall come the day

When thou will grant me grace," I cry

with deep anguish.

சக்தியை வழிபடுவோம்

ஆகைத்தோல் போர்த்துப் புலியின் உரியுந்துக்
காசுத் திருமை கருந்தலைமேல் நீந்நாயால்
வாட்கொர் வணங்க மறைமேல் மறையாக்
காசுத் திருமுத்தாய் நடுக்கின்றியே நீந்பாய்

வரி வளைக்கை வாட்கொந்தி மாயயிடந் செந்நுக்
கரிய தீர் கொட்டுக் கலை மீசை மேல் நீந்நாயால்
அரியரன் பூ மேல்கொர் அகமலர் மேல் என்ஊம்
விரி கத்தின் சோதி விளக்காகியே நீந்பாய்

சங்கமுன் சக்கரமும் தாமரைக் கையேந்திச்
செங்ககை அரியமால் சீகலிடமேல் நீந்நாயால்
கங்கை முடிக்கின்றி கண்டிதல்கொர் பாகத்து
மங்கை யுருவாய் மறையேத்தவே நீந்பாய்

இத்தாழிசைகள் சிலப்பதிகாரத்தில் வேட்டுவ வரியாக உள்ளவை. எயினர் மகளிர் கொற்றவையைத் துதிக்கும் முறையில் அமைந்தவை. கொற்றவை எனினும் தூர்க்கை எனினும் ஒக்கும். இத்தாழிசைகளில் மகிடனைத் தேவி செற்ற வரலாறு குறிப்பிடப்படுதல் காண்க. சிலப்பதிகார காலத்துக்கு முன்னேயே தூர்க்கை மகிடன், என்னும் அசுரனைக் கொன்று, மக்கள் துன்பந் துடைத்த வரலாறு தமிழ் மக்களாற் போற்றப்பட்டுத் தேவி பூசிக்கப்பட்டு வந்தாள் என்று இத்தாழிசைகளால் அறியக்கிடக்கின்றது. மகிஷன் என்னும் கொடிய அரக்கன் அரசு வீற்றிருந்த ஊர் அல்லது நகர் மகிஷஊர் என்று ஆயிற்று என்றும், அந்த மகிஷ ஊரே காலகதியில் மைசூர் என மருவி வரலாயிற்று என்றும் கூறுவார் உளர். சங்க நூல்களிற் குறிக்கப்படும் எருமையூர் இந்த மகிஷஊரே என்று கூறுவாருமுளர். மைசூரில் இந்த நவராத்திரி கொண்டாப்படுவது மற்றெவ்விடத்திற் கொண்டாடப்படுவதிலும் மேம்பட்ட முறையில் மிக அண்மைக்காலம் வரை நடைபெற்று வந்ததையும் இதனோடு தொடர்பு படுத்திக் காட்டுவர் அவர். அத்து எங்ஙனமாயினும் ஆகுக. தமிழ் கூறும் நல்லகம் நவராத்திரி காலங்களில் மிக மிகப் பழங் காலம் தொட்டே தேவியை வழிபட்டு வருகின்றது என்பது தெளிவாகின்றது.

புராணங்கள் நவராத்திரியோடு தொடர்புள்ள கதையை விரிக்கின்றன. முன்னொரு காலத்துப் பிரமாவும், திருமாலும் போர் புரிந்தனர். இப்போரில் விஷ்ணுவை வெல்லக் கருதிய பிரமா மகிஷாசுரனைப் படைத்து விஷ்ணுவின் மீது தூண்டிவிட்டார் என்று ஒரு வரலாறு கூறுகின்றது. ஒருபோது, அகத்தியர் முதலிய இருடிகள் பத்துப்பேர் வரமுனி என்னும் முனிவரிடம் சென்றார்கள். வரமுனி அகங்காரத்தால் அவர்களை மதியாதிருந்தார். அதனால் அவர் மீது சீற்றம் கொண்ட அம்முனிவர் பதின்மரும் வரமுனியை, "மகிஷ மாகக் கடவை என்று சபித்தனர்.

அச்சாபங் காரணமாக வரமுனியே மகிஷாகுரன் ஆனான் என்பது மற்றொரு வரலாறு. மகிஷாகுரன் பிறப்பிற்குக் காரணம் எதுவாயிருப்பினும், எருமைத் தலையோடு பிறந்த மகிஷாகுரன் வளர்ந்து, தவத்தாற்பல வரங்களையும் பெற்றுப் போராற்றலுடையவனாய்த் தேவர்களையும், இருடிகளையும் மதியாமல், அவர்களை இம்சித்தான். இவனுடைய ஆற்றலை மிகுத்துக் கூறும் புராணக் கூற்று அவன் தாமரைக் கண்ணாகிய திருமால் தூங்குகின்ற அனந்தன் என்னும் பாம்பைத் தலையும் வாலும் கூடும்படி சேர்த்துப் பிடித்து அதற்குள் துயிலும் நாராயணனை நீலமணிக் கல்லாகவும், பாம்பைக் கவணாகவும் கொண்டு விளையாடுவான் என்றும் சந்திரனைப் பிடித்துப் பிழிந்து அதன் கலைய களாகிய அமிழ்தை அருந்துவான் என்றும், இந்திரனுடைய வெள்ளையானையின் மீது ஏறிச் செல்வான் என்றும், வேண்டும் போது சூரியனுடைய தேரிலும் இவ்ந்நு செல்வான் என்றும், அவன் எருமை முகம் பெற்ற காரணத்தினால் அவன் சீற்றத்துக்கு ஆளாக வேண்டுமே என்ற பயத்தினால் யமன் தன் எருமைக்கடா வாகனத்தில் ஏறாமலே நடந்து திரிந்தான் என்றும் கூறும். இவ்வாறெல்லாம் மிகுத்துக் கூறப்படுவது அவன் ஆற்றலும் அகங்காரமும் பெரிதும் உடையவன் என்பதைக் காட்டுவதற்கேயாம். இத்தகைய மகிடனது கொடுமைகளைத் தாங்க முடியாத தேவர்களும், முனிவர்களும் கருணையே வடிவாகிய தேவியிடம் முறையிட்டார்கள். தேவி கருணை மேலீட்டினால், தூர்க்கா தேவியின் (கொற்றவையின்) வடிவந்தாங்கி, பேராற்றலுடைய அவ்வரக்கனோடு போராடி, அவனது மகிடத் தலையை வெட்டி வீழ்த்தித் தமது திருவடியால் மிதித்தருளினார். அரக்கனும் தன் ஆணவ மலம் நீங்கப் பெற்று மெய்யுணர்வெய்தித் தேவியின் அருள் பெற்றுய்ந்தான் என்பது வரலாறாகும். ஆணவத் தடிப்பாகிய எருமைக் குணம் மிகுந்தவிடத்துத் திருவருள் வடிவாகிய தேவி, தன்னிலைமை மன்னுயிர்கள் சாரத்தருஞ் சக்தியாவாளாகலின் ஆன்மாக்களின் ஆணவமல இருளாகிய அரக்கனைத் தன் ஞானவாள் கொண்டு வெட்டித் திருவடிப் போதால் மிதித்துச் சிதைத்து, மெய்ஞ்ஞானப் பேரொளி நல்கி, உய்யக் கொண்டருளுவான் என்னுங் கருப்பொருளும் இவ்வரலாற்றில் அடங்கியிருத்தல் காண்க.

உள்ளே	
நவராத்திரி விரதக் குறிக்கோள்	2
நல்லூர் முருகனை வணங்குவோம்	3
மனக்கவலை மாற்றும் வழி	4, 5
புரட்டாதி மாத விசேடங்கள்	6
ஆசிரியர் தலையங்கம், நற்சீந்தனை	7
பக்தனது பேரியல்புகள்	8
Kathirgamam	9
The concept of Sakti	10
Question and answer	11
Siva, The lord of thevaram	12

நவராத்திரி விரதக் குறிக்கோள்

“

நவராத்திரி விரதம் ஆழ்ந்த அர்த்தம் கொண்டது. அதை எளிமையாகவும், தெளிவாகவும் இந்தச் கட்டுரை விளக்குகின்றது.

”

நவராத்திரி இன்று வெகுசன ரீதியாகப் பிரபலம் பெற்று விளங்குகின்றது. கோயில்களிலும், இல்லங்களிலும் மாத்திரமன்றிக் கல்விச் சாலைகள், அரசாங்கப் பணிமனைகள், தொழிற்சாலைகள், வணிக நிலையங்கள் என்றெல்லாம் பல்வேறு இடங்களிலும் அநுட்டிக்கப்படுகின்றது. இது அருள் வடிவான அன்னையின் அளிப்புருங் கருணையைப் பலரும் சிந்தித்துச் சிந்தித்துச் சீவலாபம் பெறுவதற்கான ஒரு வாய்ப்பே யாகும். ஆயினும் இவ்வாய்ப்புடன் கூடவே நவராத்திரியின் உன்னத இலட்சியத்திற்கு இடையூறான கூறுகள் சிலவும் தோன்றியுள்ளன. பலரும் பணிபுரியும் தொழிற்சாலை முதலியவற்றில் நவராத்திரி விழா அநுட்டிக்கப் படும் போது அது ஒற்றுமையின் சின்னமாகவும் கொள்ளப்படுகின்றது. கலைமகளுக்குக் கலைகளால் அஞ்சலி செய்ய முயலும் போது கலைமகள் சந்நிதானம் கலையரங்கமாக மாறுகின்றது. சிறுமியரை சர்வாபரண பூஷிதையான தேவியாகப் பாவனை செய்து வழிபடும் நவராத்திரி நடைமுறை, சிறுமியரால் ஆடை ஆபரணங்களில் கவனம் செலுத்துவதற்கான வாய்ப்பாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. சமூக ஒற்றுமை, கலா வினோதம், ஆடையலங்காரம் என்ற இக்கூறுகள் நவராத்திரி நோன்பை ஒரு தேசிய விழாவின் சாயல் படிந்ததாக ஆக்குகின்றன. (இவ்வாறே ஞாயிறு போற்றும் வழிபாடு உழவர் திருநாள் எனும் தேசிய விழாவாக மருவியது) இந்நிலை தேவி விரதங்களுள் சிறந்ததான நவராத்திரி விழாவைக் குறிக்கோளிலாது கெட்டுவிடச் செய்யும். (மகிஷாசூரமர்த்தினியின் அருள் வேண்டி நோற்கும் மாநோன்பு மகிஷாசூரன் பண்டிகையாக மாறிவிடும்) ஆதலால் இம்மாநோன்பின் உன்னதமான ஆன்மீக இலட்சியத்தைத் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

நவராத்திரி ஒன்பது நாள்களிலே முதல் மூன்று நாள்களில் வீரம் வேண்டித் துர்க்கையையும் இடை நின்ற மூன்று நாள்களில் செல்வம் வேண்டித் திருமகளையும் இறுதி மூன்று நாள்களில் கல்வி வேண்டிக் கலைமகளையும் வழிபடுவதாகப் பொதுவாகக் கூறப்படுகின்றது. ஆயின் துர்க்காதேவி, இலக்குமிதேவி, சரஸ்வதிதேவி ஆகிய தேவியராய்த் தோன்றுபவர் பராசக்தியேயாவார். பராசக்தியோ ஆணுமன்று பெண்ணு மன்று அலியுமன்று, பரப்பிரம்ம சொரூபம் எனச் சாக்த தத்துவம் கூறுகின்றது. இதனை நன்கு தெளிந்து கொண்டு அதன் சாராம்சமாக அத்தாதி பாடிய அபிராமிப்பட்டர் இன்னதன்மையன் என்று இயம்பவொண் ணாத அம்மையை, அழகிய விழியுடையாள், மலையரசன் மகளாய்ப் பிறந்தாள், என்றவாறாகக் கூறுதல் வெறும் வேடிக்கையே என நகை செய்கிறார்.

“நகையே இஃதீந்த ஞாலமில் லாம்பெற்ற நாயகீக்கு
முகையே முகீழுகை மாண முகுகன் முடிவீச் அந்த
வகையே பீடுவியும் வம்பே மலையகன் என்புநாம்
ய்கையே இவந்தன் தகைமையை நாடி வீரும்புவதே”

அவள் ஆதாரம் எதுவும் எதுவும் வேண்டாத சுதந்திரி அனைத் துக்கும் ஆதாரமாய் நிற்பவளும் அவளே. “அவளது சந்நிதானமில்லாத விடத்துத் தேவாதி தேவரெல்லாம் பிணத்தை நிகர்ப்பர்” எனச் சாக்த தந்திரங்கள் கூறுகின்றன. அவளே புவனம் யாவும் பூத்த அகிலாண்ட நாயகி. அவளே யாவுமாய் நின்றாள். அவளே யாவற்றுள்ளும் அந்தர் யாமியாக நிற்கின்றாள். பொருளும், பொருள் முடிக்கும் போகமும் போகம் செய்யும் மருளும் மருளில் வரும் தெருளும் அவளே. அவள் “பேதித்து வளர்த்தெடுக்கும் பெய்வளை” திரோதான சக்தியாக மறைந் திருந்து வளர்த்தெடுக்கும் அவளே பக்குவமுற்றவிடத்து அருட்சக்தியாய் வெளிப்பட்டு முத்திக்கரை சேர்க்கின்றாள். கருணை அவளினின்றும் பிரிக்கவியலாத அவளது இயல்பு. அவள் சீற்றமிக்க தோற்றம் கொள்வது அன்பரைப் பிணித்திருக்கும் பாவப் பிணியை அறுத்தெறிதற்கே. அச்சீற்ற மும் அவளது சாந்தபத இயற்கையிலுள்ளதல்ல. அது ஒரு பாவனையே. இத்தகைய அருளாம்பிகையையே நவராத்திரி காலத்தில் பூசிக்கின்றோம். இவ்வருளன்னையிடம் மாற்றாரை வெல்லும் வீரத்தை வேண்டி அமைய லாமோ? எம்மோடுடனூறையும் காமக்குரோத மோக மதமாற்சரியம் எனும் அகப்பகைவர்களைத் துடைத்தொழிக்கும் மாவீரத்தை வேண்டுவதே சாலச் சிறந்தது. நில்லாத பொருட் செல்வத்தை வேண்டுவதுடன் அமையலாமோ? செல்வத்துட் செல்வமான அருட் செல்வத்தை வேண்டுவதே சீரியதாகும். வயிற்றை நிரப்புதற்கான உத்தியோகத்தைத் தருதற்குரிய கல்வியை வேண்டுவதற்கோ? எமது அறியாமைத் திரைகளையெல்லாம் அகற்றி எமதியற்கையான சைதன்யத்தைக் காண உதவும் மெய்ஞ்ஞானத்தை வேண்டுவதே பயனுடையதாம்.

நவராத்திரி : குறிக்கோள்

நல்லறிவாளர் நவராத்திரியை நவரத்ரம் எனப் பொருள் கொள்வர். ரத்ரம் என்பது திரை. நவரத்ரம் என்பது ஒன்பது திரைகள். எமது மெய்யியல்பான சைதன்யத்தை மறைத்து நிற்கும் ஒன்பது திரைகளே நவரத்ரம். இந்த ஒன்பது திரைகளையும் ஒவ்வொன்றும் மும்மூன்று திரைகளைக் கொண்ட மூன்று படைகளாக வகுக்கலாம்.

முதற்படை மிகவும் வன்மையானது. இச்சையை நச்சம் மேற் படையே அது. இவ்விச்சையை மிருக இச்சை என்பது மிகையன்று. இம்மிருக இச்சையின் உருவமாகவே மகிஷாசூரன் உள்ளான் என்பது தெளிவு. மகிஷம் என்பது எருமைக்கடாவாகும். எருமைத் தலையுடைய மகிஷாசூரனைத் தேவி மகிஷாசூரமர்த்தினியாகத் தோன்றி வதைத்த புராணக் கதையின் உள்ளீடு எம்மிடமுள்ள மிருக இச்சைகளை ஒழித்துக் கொள்வதே. இம்மிருக இச்சைகள் மூர்க்கத்தனமாகப் பாய்ந்து நசுக்கப் படவேண்டியனவே. இதற்காகவே அன்னை அத்துணைக் கோரூபமான துர்க்கையாகத் தோன்றுகிறாள்.

இச்சையை நச்சம் புறக்கருவிகள் எனும் வன்படை நீங்கியவிடத்து அந்தக்கரணங்கள் எனும் நுண்படை தோற்றும். ஐம்பொறிகளை அடக்கு வதிலும், சிந்தையை அடக்குதல் அரிதானதே. மனமானது கொள்ளித்தேள் கொட்டிய பேய்க் குரங்காய் அங்கும் இங்கும் அலையும் இயல்பினது. மனம் ஓயாது அலையும் போது அழகேசனை நிகர்த்த செல்வம் வாய்த்த போதும் அச்செல்வம் செல்வமாகாது மனம் பரப்பற்று ஓய்ந்த இடமே திருமகள் உலாவும் இடமாம். சிந்தையின் நிறைவே செல்வம் அன்றோ! நல்லோர் “செல்வன் கழலேத்தும் செல்வம் செல்வமே” என்பர்.

புறக்கருவிகள் எனும் கருத்திரை, அந்தக் கரணங்கள் எனும் செந்நிறத்திரை என்பன அகல கல்வி எனும் தூயவெண்டிரை தோன்றும்.

இந்நிலையில் ஒருவரின் அறிவு விண்ணை அளக்கும்.

“பண்ணும் பரதமும் கல்வியும் தீஞ்சொற்
பனுவலும் எண்ணும் பொழுது” எனிதாயெய்தும் ஆயின் இவ்வறி வெல்லாம் வித்தியாதத்துவத்தில் விளைவனவே. இத்தத்துவப் பேய் களின்றும் விடுபடுவதே, உண்மை நிலைகாண விழைவோர்க்கு உகந்ததாகும். நான் அறிவேன் எனும் அறிவு நல்லறிவாகுமோ? அது அறிவான், அறிவு, அறிபொருள் எனும் மூன்றாயுள்ள அஞ்ஞானமேயாம்.

இவ்வறிவுத் திரையும் அகன்ற இடத்துப் பொருந்தும் “நாமறியோம் எனும் நல்லறிவு” நிலையே மெய்ஞ்ஞானநிலை. இந்நிலை கருமை, செம்மை, வெண்மை எனும் வருணங்களால் குறிக்கப்படும் ஆறு ஆதாரங்களையும் தாண்டிய இடத்தில் சிந்திப்பதாகும். அறியாமைத் திரையாகவும் அகன்ற நிலையில் சைதன்யமாயிருக்கும் அறிவு சொரூபம் தரிசனமாகும். இச்சொரூப தரிசனம் சிந்திக்கும் வெற்றித் திருநாளே நவராத்திரியை அடுத்து வரும் விசயதசமி ஆகும். எனவே பொய்யான இருட்டிரை யாவும் போய்கல மெய்ஞ்ஞானமாக மிளிரும் அறிவு சொரூபத்தில் நிலைத்தலே நவராத்திரி நோன்பின் குறிக்கோள் ஆகும்.

சக்தி வணக்கம்

ஆற்றல்கள் அனைத்தும் நீயே அருளுவாய் எனக்கு மாற்றல் போற்றிடும் வீரியம் நீ எனக்கதைப் புகட்ட வேண்டும். மாற்றரும் பலங்கள் நீயே மற்றொனைப் பலவா னாக்கு சாற்றரும் ஜீவ சக்தி சக்தியை எனக்குந் தாராய்.

தீமையை வெறுத்து நீக்கித் தீரமாய்த் திகழ்வாய் போற்றி வாய்மையில் எனக்கும் அந்த வலிமையை வழங்க வேண்டும். தாய்மையின் சகிப்பு நீயே தந்தருள் சகிப்புத் தன்மை தூய்மைசேர் ஒழுக்க வாழ்வில் துலங்கிடும் ஆன்ம சோதி

உடலினும் உயிருக் கப்பால் உயர்ந்தொளிர் ஆன்மசோதி கடலினும் பெரிதாம் உன்றன் கருணையில் மூழ்கச் செய்வாய் அடைவரும் அமைதி தந்து அன்பெனும் அமுத மூட்டி மடமைகள் யாவும் மாற்றி மங்களம் அருள்வாய் போற்றி

- சீவசீந்தனை

நல்லூர் முருகனை வணங்குவோம்

“

வறுமைப் பிணிக்கு மருந்தொன்றிருக்குது
வந்து பாருங்கள் நல்லூரிலே
வந்து மருந்தை அருந்திய மாதவர்
வாழ்ந்தார் வாழ்ந்தார் வாழ்ந்தாரே

”

எந்நாளும் நல்வாரை வலம்வந்து வணங்கினால்
இடர்கள் எல்லாம் போயே (நற். பக். 66)

முருகன் கலியுக வரதன், கண்ணுக்கினியவன், கருத்துக்குக் கனியவன், கலியுகத்தில் கண்கண்ட தெய்வம், அவன் எங்கும் எழுந்தருளியிருப்பான், மலையிலும் மடுவிலும், குன்றிலும் குழியிலும், கடலின் கரையிலும் கானலின் நடுவிலும் எங்குங் காணலாம். அவனை எப்போதுங் காணலாம். ஆனால், அவனை நல்லூரில் திருவிழாக் காலங்களில் தரிசிப்பது ஓர் அற்புத அநுபவம். அந்த அநுபவத்தில் பிறர்க்கும் சுவை தோன்றும் மகிழ்ச்சி சொல்லுந் தரமல்ல. அநுபவித்தே உணர்தல் வேண்டும். எங்கள் குருநாதன் யோகசுவாமிகள்,

அந்நாளில் ஆசான் அருந்தவம் செய்த இடம்
அதவாத லாடல் அதியம் மெத்த உண்டு - எந்நா என்றும்
விதியில் வந்தொருக்கால் விழுந்து கும்பிட்டால்
வில்லங்கம் எல்லாம் இல்லாமற் போயே

என்றும், உறுதியாகக் கூறிப் பக்தர்களை ஆற்றுப்படுத்துகிறார்கள். இன்றைய வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் மக்கள் எல்லோருக்கும் வில்லங்கங்கள் பல உண்டு. அவர்கள் சுவாமிகள் காட்டும் நெறிவழியே அதியம் மெத்த உள்ள நல்லூருக்குப் போய் எந்நாளும் விழுந்து கும்பிட்டால், வில்லங்கங்கள் தீர்ந்து சுபிட்சம் பெறலாம். ஆன காரணத்தினாலே தான், சுவாமிகள் மீண்டும்,

“வறுமைப் பிணிக்கு மருந்தொன்றிருக்குது
வந்து பாருங்கள் நல்வாரிலே
வந்து மருந்தை அருந்திய மாதவர்
வாழ்ந்தார் வாழ்ந்தார் வாழ்ந்தாரே” என்றார்.

இன்று நாங்கள் பலவிதமான வறுமைகளால் வருந்துகின்றோம். அப்பிணிகள் நம்மை விட்டகல, நாம் விரும்பியவாறு வாழ, நாங்கள் நல்லூருக்குச் சென்று பிணிதீர்க்கும் அம்மருந்தைப் பார்ப்போம், அருந்துவோம், பிணியகன்று வாழ்வோம்.

எந்நாளும் நல்லூரை வலம்வந்து ஒருக்காலேனும் விழுந்து கும்பிடுதல் உத்தமோத்தமம். அதனை அங்ஙனம் செய்ய இயலாதவர் களுக்குச் சுவாமிகள் ஓர் உபாயம் சொல்லுகிறார்கள். தன்மையில் வைத்துப் பாடுகின்றார்.

நல்வாரைத் திருவடியை
நாக் நினைத்த மாத்நிரத்தீர்
எல்லாம் மறப்போடி - கீனியே
இரவு பகல் காண்காடி.

என்று நல்லூர் முருகன் திருவடிகளை நினைத்தவுடனே கவலைக ளெல்லாம் போயொளித்துவிடும் என்று அறுதியிட்டுக் கூறுகின்றார். மேலும் அத்திருவடி வணக்கம் எமக்குற்ற தஞ்சமாய் அஞ்சா நெஞ்சத்தை நிச்சயம் தரும் என்று பறைசாற்றுகிறார்.

பஞ்சம் படை வந்தாலும்
பாலிரல்லாம் வெந்தாலும்
அஞ்சுவமோ நாங்கொண்டி - கீனியே
ஆழ்நுகல் தஞ்சமையே என்பது அவருரை.

இங்ஙனம் நலமெலாம் நிறைந்த நல்லூரில் மனமெலாம் நிறைந்த வாழ்வை நல்கும் குமரனை. எந்நாளும் வணங்கும் பெரும்பேறு இல்லா தோருக்கு இதோ ஒரு அரிய வாய்ப்பு.

ஆடி மாதம் நல்லூர்க் கந்தன் திருக்கோயிலில் கொடியேறும். தொடர்ந்து இருபத்தைந்து நாட்கள் வள்ளி தெய்வயானையோடு எழில் முருகன் பவனி வருவான். அவ்விருபத்தைந்து நாட்களில் அவன் திருஉலா வரும் வேளைகளில் அவனை வீழ்ந்து வணங்கிவந்து குறித்த

பலன்களைப் பெறலாமல்லவா?

அருள்மிகு அருணகிரிநாத சுவாமிகள் யாழ்ப்பாணரையன் பட்டினமாகிய நல்லூரில் மருவிய முருகனை வழிபட்டுத் திருப்புகழ் பாடி மகிழ்ந்துள்ளார்கள். இருபாலைச் சேனாதிராய முதலியார் முதலியோர் பிரபந்தங்கள் இயற்றியின்புற்றார்கள். சென்ற நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் தன்னிகரில்லாத நல்லூருக்கு மங்களம் பாடி மனநிறைவு பெற்றார்கள். எங்கள் சுவாமிகள் அருளிச் செய்த பக்திப் பாடல்களோ பல. இங்ஙனம் அருளாளர்கள் “செந்தமிழால் வைதாரையும் வாழவைக்கும்” செவ்வேலைப் பலபடப்பராவி வாழ்வாங்கு வாழ்ந்துள்ளனர். இவற்றையும் இன்னும் முருகவேள் மீது நக்கீரர் முதலாய சான்றோர் சாற்றிய செந்தமிழ்ப் பனுவல்களையும் இத்திருவிழாக் காலத்தில் ஒதிப் பயன்பெறுவோமாக.

இதோ எங்கள் குருநாதன் குரல் கேட்கிறது.

பல்லவி

நல்லைப்பதிக்கு நேராய்
நடந்து போவோம் நாடெல்லாம் வாரீர் சீராய்

அநுபல்லவி

அல்லல் நாயர் தரும் ஊழ் மெல்ல
அகன்று போம் நீவா.

நாட்டிலே வழக்கம் போல ஒரு அசாதாரண மன எழுச்சியைத் தோற்றவிக்கும் இவ்விருபத்தைந்து நாட்களும் புதுப்பொலிவு பெற்றுக் கடிமணங் கமழ்ந்து விளங்கும் முருகன் ஆலயத்துக்குச் சீராய் ஆசார சீலராய் பக்தியோடு சென்று வழிபடுவோமாக.

ஆறுமுகத்தெம்மையன் வள்ளி தேவயானையோடு தேரில் வந்து.

முவிருமுகங்கள் போற்றி முகம் பொழுகருகை போற்றி
எவருந் துதிக்க நின்று ஈராறுதோள் போற்றி காஞ்சீ
மாவடி வைகுன் செவ்வோன் மலரடி போற்றி யுள்ளான்
சேவடியமயீஷம் போற்றி திருக்கைவோல் போற்றி போற்றி

என்று நாமெல்லாம் போற்றிசைக்கத் தரும் காட்சி கண்கொள்ளாக் காட்சியாகும். சிவயோகக் குருநாதன் இத்தேரடியிலேயே, ஆசானை முதன் முதல் சந்தித்தார். அப்போது அவர் அடைந்த அநுபவத்தை,

“நல்வாரில் தேரடியில் நாக்கண்ட சீவயோகப்
சொல்ல முடியாத சுகம்” என்று விளக்கியுள்ளார்.

ஆகவேதான் சிவதொண்டன் அடியார்களுக்கு நல்லூர் மிகப் புண்ணிய தலமாகவும், தேர்த் திருவிழா ஒரு பெருநாளாகவும், தேரடி புனித பூமியாகவும் விளங்குகின்றன. எனவேதான், ஆயிலியத் திருநாள் களில் தேரடியில் அன்னதானமும் தேர்த் திருவிழாவன்று தேரடியில் அடியார்க்கு அன்னம் பரலிப்பும் யாழ்ப்பாணம் சிவதொண்டன் நிலையத்தில் மகேசுரபூசையும் நிகழ்ந்து வருகின்றன. இவ்வாண்டு ஆயிலியத் திருநாளிலேயே தேர்த் திருவிழாவும் நிகழுவதால் சிவதொண்டனுக்கு இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி. இம்மகிழ்ச்சி குதூகலத்தில் எல்லோரும் கலந்து பங்குபற்றிப் பயனடைவார்களாக.

ஆந்ரு தடந்தோள் வாழ்க
அழ்நுகம் வாழ்க வெந்நைக்
கூறுசெய் தனீவோல் வாழ்க
குக்குடம் வாழ்க செவ்வோன்
எந்நய மஞ்சை வாழ்க
யானைதன் ஊணங்கு வாழ்க
மாநிலா வள்ளி வாழ்க
வாழ்கசீ ரடியா ரெல்லாம்

மனக்கவலை மாற்றும் வழி

“

பாலுக்குச் சர்க்கரை இல்லை
என்பார்க்கும் பருக்கையற்ற
கூழுக்குப் போட உப்பில்லை
என்பார்க்கும், முட்குத்தீத் தைத்த
காலுக்குத் தோற்செருப்பு இல்லை
என்பார்க்கும், கனகதண்டி
மேலுக்குப் பஞ்சணை இல்லை
என்பார்க்கும், விசனம் ஒன்றே

”

முன்வழி:

ஒவ்வொரு தனி மனிதனின் வாழ்க்கையிலும், சில பல நிகழ்ச்சிகளோ, அனுபவங்களோ, இன்றியமையாமையானவையோ ஏற்பட்டு எங்ஙனமேனும் சமயவுணர்வையும், கடவுள் நம்பிக்கையையும் எழுப்பியே விடுகின்றன.

முடிசார்ந்த மன்னரும் மற்றுமுள்ளோரும் முடிவில் ஒரு பிடி சாம்பர் ஆகியே ஒழிகின்றனர். நிலைபேறு உடையன போலத் தோன்றும் பொருள்கள் எல்லாம் முடிவில் நிலைபேறு இன்றி அழிந்து மறைந்து போதலை நாம் நாடோறும் கண்டு வருகின்றோம். மனிதனின் செருக்கும், பெருமிதமும், முனைப்பும் நாளைடவில் தேய்ந்து மாய்ந்து அழிந்து போகின்றன.

பெருத்த துன்பங்களும், தொல்லைகளும் நேருங்காலொல்லாம் மனிதன் தன்னுடைய சிறுமையினை உணர வேண்டியவன் ஆகின்றான். உலகமெல்லாம் ஒரு குடைக்கீழ் அடக்கி ஆண்டு, யாவும் தம்மாலேயே, தம் ஆற்றலுக்குப் பணிந்து நடப்பனவாகக் கருதித் தருக்கிக் களித்து நிற்கும் மாவேந்தவர்களும் பிறரும், தம்மாட்டு நிகழும் காமவெகுளி மயக்கங்களும், பிறவும் தம்மை ஆட்டிப் படைத்து அலைக்களிப்ப, அவற்றிற்குத் தாம் அடங்கி நின்று அல்லற்பட்டு "அந்தோ வினையே" என்று அழுங்கித் துன்பம் உழக்கின்றனர்.

தம்முடைய அறிவும், முயற்சியும், பிறவும் ஒரு வரையறைக்கு உட்பட்டனவே என்று உணர்கின்றபோது, வரையறைக்கு உட்படாத பேரறிவும், பேராற்றலும், பேரின்பமும் உடைய பரம்பொருளின் துணையை அடைய, மனிதன் பெரிதும் ஆவல்கொண்டு அலைந்தெய்த்து ஏக்கற்றுத் துடிக்கின்றான்.

நாம் விரும்பி எதிர்பார்ப்பது ஒன்றாக, நிகழ்வதோ பிறிதொன்றாக அமைந்து விடுகின்றது. எத்துணை உயர்ந்த செல்வம் செல்வாக்குகளைப் பெற்றுச் சிறந்த நிலையில் வதிபவரும், தம்முடைய நிலையில் உள நிறைவு எய்துகின்றிலர். மனிதமனம் ஆரா இயற்கை அவாமிக்கதாகத் திகழ்கின்றது. ஒரு பொருளைப் பெறாதொழிந்தவழி நேரும் துன்பம் போலவே, அப்பொருளைப் பெற்ற வழியும் கூட நிறைவு பெறாமல், ஏதேனும் ஒரு வகையில் மனம் துன்புறுகின்றது. மணிமேகலை என்னும் செந்தமிழ்க் காப்பியம் கூறுமாறு போல, மக்கள் வாழ்க்கையானது "அவலக் கவலை கையாறு அழுங்கல் தவலா உள்ளம் தன்பால் உடையது" என்பதில் ஐயமில்லை.

வாழ்வும் கவலையும்:

உலகில் மக்களாகப் பிறந்தார் அனைவருக்கும், ஏதேனும் ஒரு

கவலை இல்லாமல் போகவில்லை. ஒவ்வொருவருக்கும் ஏதேனும் ஒவ்வொரு கவலை இருக்கத்தான் செய்கின்றது. கவலை இல்லாதவர்களை உலகத்திற் காணல் அரிது.

"என்னை விசாரம்! அதுவே
விசாரம்! அதுவெழுந்தால்
விசாரம்! விசாரம்! விசாரம்!
விசாரம்! நந் நோகையரைப்
பன்னை விசாரம்! பலகால்
விசாரம்! இப் பாவிலெந்நூக்கு
என்னை விசாரம் வைத்தாய்!
இருவா கச்சீ டுகம்போ!"

என முற்றுந் துறந்த பட்டினத் தடிகள் தாமும், மனித வாழ்வின் முடிவிலா விசாரம் பற்றி மொழிந்தருள்கின்றார்!

"பாலுக்குச் சர்க்கரை இல்லை
என்பார்க்கும் பருக்கையற்ற
கூழுக்குப் போட உப்பில்லை
என்பார்க்கும், முட்குத்தீத் தைத்த
காலுக்குத் தோற்செருப்பு இல்லை
என்பார்க்கும், கனகதண்டி
மேலுக்குப் பஞ்சணை இல்லை
என்பார்க்கும், விசனம் ஒன்றே"

எனவரும் தனிப்பாடல், எவ்வளவு உயர்ந்தவர்கட்கும் அவரவர்கள் நிலையில் ஏதேனும் கவலைகள் இருத்தலை அழகுற உணர்த்துகின்றது.

கவலை தீரக் கடவுள் வழிபாடு:

வாழ்க்கையில் நமக்கு ஏற்படும் மனக் கவலைகளைப் போக்கிக் கொள்ளச் சமயவுணர்வும் கடவுள் நம்பிக்கையுமே பெரிதும் துணை புரிகின்றன. இறைவனை வழிபடுவதன் மூலம் நம் கவலைகள் பலவும் எளிதில் தீர்கின்றன. நாம் நம் கவலைகளை நீக்கிக் கொள்ளுதற்குரிய நேரிய செவ்விய வழி, இறைவனின் திருவடிகளைச் சரண அடைதல் ஒன்றேயாகும். நம்நாட்டுச் சான்றோர்கள் அனைவரும் நமக்கு அறிவுறுத்திக் கூறிச் சென்றுள்ள இவ்வுண்மையினை, இந்நாளில் உலகப் புகழ் பெற்றுள்ள மேலைநாட்டு அறிஞர்கள் பலரும் உடன்பட்டுக் கூறத் தலைப்பட்டுள்ளனர். உலகப் புகழ் பெற்ற மனஇயல் நூல் அறிஞர் பேராசிரியர் சி. ஜி. யங் என்பவர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

அனைத்திலும் உள்ள மக்கள் பலரும், என்பால் கலந்து ஆய்வுரை கேட்டுள்ளனர். என்னுடைய பிணியாளர்கள் அனைவருள்ளும், வாழ்க்கையின் இரண்டாம் பகுதியில் - அதாவது, முப்பத்தைந்து வயதுக்கு மேல் - தமது இன்னல்கள் தீருவதற்கு உரிய கடைசி வழியாகத், தமது வாழ்க்கையின் சமயவுணர்வு கைவரப் பெறுதலைக் கொள்ளாதவர்கள் ஒருவராவது இல்லை. அவர்களில் ஒவ்வொருவரும் நோயுற்றதற்குக் காரணம், உயிர்ப்புடைய ஒவ்வொரு சமயமும், அவ்வக் காலத்தில் தன்னைப் பின்பற்றும் மக்களுக்குத் தருகின்ற மனநிறைவு ஆகிய உணர்ச்சியை, அவர்கள் பெறாமல் இழந்துவிட்டமையே ஆகும். மீண்டும் சமய உணர்வு கைவரப் பெறாமல், அவர்களில் ஒருவராவது உண்மையில் தம்முடைய பிணி தீர்ப் பெற்றிலர்"

"யார் உண்மையிற் சமயவுணர்வோடு இருக்கின்றார்களோ, அவர்களுக்கு நரம்புத் தளர்ச்சி ஏற்படுவதில்லை" என டாக்டர் ஏ. ஏ. பிரில் என்பவர் கூறுகின்றார். "மனிதர்களை வாழ்விக்கும் ஆற்றல்களுள் கடவுள் நம்பிக்கை என்பது ஒன்று. அது முழுவதும் இல்லாமல் போகுமாயின், வீழ்ச்சியையே குறிக்கும்" என வில்லியம் ஜேம்ஸ் என்பவர் விளக்குகின்றார். "கடவுள் வழிபாடு செய்யாமல் இருப்பின், நான் எப்போதோ பைத்தியக்காரன் ஆகிவிட்டிருப்பேன்" எனக் காந்தியடிகள் உரைத்திருந்ததை நாம் உணர்வோம்.

இறையுணர்வு இன்றியமையாதது:

இவ்வாறே, உலகப்புகழ் பெற்ற மற்றொரு பேரறிஞர் ஆகிய பெர்ட்ரண்ட் ரஸ்ஸல் என்னும் தத்துவ-கணித மேதை கூறுவதும், ஈண்டுக் கருதியுணரற்பாலது.

"நம் காலநிலைக்கு வேண்டுவன சில உள்ளன. நம் காலநிலையில் அருளுணர்வும், 'மனித இனம் இன்பமாக வாழவேண்டும்' என்னும் விருப்பமும் தேவைப்படுகின்றன. எல்லாவற்றிலும் மேலாகத் திடமான நம்பிக்கையும், புதியன படைத்தலில் துடிப்பும், இக்காலத்திற்கு இன்றியமையாதனவாகும்.

நான் கூற முற்படும் செய்தியின் அடிப்படை அல்லது வேர் யாதெனின், மிக எளிமையானதும், மிகப் பழமை முறையில் அமைந்தது மான ஒன்றேயாகும். நான் கூறத் தலைப்படுவது மிக மிக எளிமையும், பழமை முறை வாய்ந்ததாக இருத்தலும் பற்றி, ஒரு சிலர் என்பாற் புன்முறுவல் பூத்து ஏளனம் செய்யக்கூடுமே என்றஞ்சி, அதனைக் குறிப்பிடுவதற்குக் கூடத் தயங்கி, நான் பெரிதும் நாணம் கொள்ளுகின்றேன்.

நான் கருதும் பொருள் அதனைக் குறிப்பிடுவதற்காக, அருள் கூர்ந்து என்னை மன்னித்து விடுங்கள்! - அன்பு, "கிறித்தவ அன்பு" அதாவது இறையுணர்வோடு கூடிய இரக்கவுள்ளம் ஆகும்.

இவ்வுணர்வை நீங்கள் பெறுவீர்களாயின், உங்கள் வாழ்க்கைக்கு ஓர் உயரிய நோக்கமும், செயல்களுக்கு ஒரு வழிகாட்டியும், மனவுறுதிக்கு ஒரு காரணமும், அறிவின் நேர்மைக்கு ஓர் இன்றியமையாத தேவையும் பெற்றவர்கள் ஆவீர்கள்"

திருவள்ளுவர்:

இவ்வாற்றால் மனித வாழ்க்கைக்குக் கடவுளுணர்ச்சி எவ்வளவு இன்றியமையாதது என்றும், தனக்கு உவமை இல்லாதவனாகிய கடவுளின் திருவடிகளைப் பற்றுக்கோடும் புகலிடமுமாகக் கொண்டு, அடைக்கலம் புகுந்து தொழுது வழிபட்டாலன்றி, மனக்கவலை மாற்றல் அரிது என்றும் உணரலாம். இதனையே திருவள்ளுவர் இறையுணர்வு இன்றியமையாதது

ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே பெரிதும் வற்புறுத்தியுள்ளார்.

"தனக்குவமை இல்லாதான் தான் சேர்ந்தார்க் கல்லால் மனக்கவலை மாற்றல் அரிது"

இதன் கண் இறைவன் என்றபாலதனைத் "தனக்குவமை இல்லாதான்" என்றும், வழிபாடு செய்தலைத் "தான் சேர்தல்" என்றும் திருவள்ளுவர் குறிப்பிட்டிருக்கும் நுட்பம் கருதியுணரற்பாலது. "தான் சேர்ந்தார்க்கு எல்லாம் மனக்கவலை மாற்றல் எளிது" என உடன்பாட்டு முகத்தாற் கூறி அமையாமல், "தான் சேர்ந்தார்க்கு அல்லால் மனக்கவலை மாற்றல் அரிது" என இரண்டு எதிர்மறை வாய்ப்பாட்டுச் சொற்கள் இட்டுக் கூறியிருக்கும் திறமும், நாம் சிந்தித்து இன்புறுதற்குரியது.

திருக்குறட் சொற்பொருள் நுட்பங்கள்:

அரசன் அல்லது தலைவன் போன்ற மனிதர்களை வழிபடும் வழக்கம், பண்டைக் காலத்துப் பலதிற மக்களிடையே இருந்து வந்ததாதலின், அது கூடாது என்பார் "தனக்குவமை இல்லாதான்" என்றும், வழிபடும் தன் சிறுமையையும் வழிபடப் பெறுவோரது பெருமையும் உள்ளவாறு உணர்ந்து பணிந்து புகல் அடைதலே வழிபாடு என்பார் "தான் சேர்தல்" என்றும், வழிபாட்டின் பயன் இஃது என்பார் "மனக்கவலை மாற்றல்" என்றும், வழிபாடு ஒன்றினால் அன்றி வேறு எதனாலும் கவலைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ளல் இயலாது என்பார் "அரிது" என்றும் தெய்வப்புலவர் திறந்தெரிந்து இயம்பியருளினார். ஈண்டு அருமை, இன்மைமேல் நின்றது.

இம்மட்டோ! இத்திருக்குறளின்கண், வறிதே 'கவலை' என்னாமல் 'மனக்கவலை' என்றதனால், மனமுடையார் எவராயினும் அவரனைவர்க்கும் கவலையுண்டு என்பதும், அதனை அவர்கள் எவ்வாவற்றாலும் தாமே தீர்த்துக் கொள்ளாதல் ஒருபோதும் இயலாது என்பதும் குறிக்கப் பெற்றன. கல்வி, செல்வம், புகழ், பதவி, ஆற்றல், ஆணை முதலியன பலவும் பெற்றவரேயாயினும், அவர் அனைவரும் கடவுளை வழிபட்டே யாதல் வேண்டும் என்பதும், இதனால் மிக மிக வலியுறுத்தப் பெற்றது. கண்காண்டற்கும், வாய் பேசுதற்கும், காது கேட்பதற்கும், பிற பிற செயல்களைச் செய்தற்கும் படைக்கப்பட்டவாறு போல, மனம் கடவுளை நினைந்து வழிபடுவதற்கே அமைந்தது என்பதும், இவ்வாற்றாற் புலப்படுத்தப்பட்டது. மேலும் கடவுளை வழிபடாதவன் மனமுடைய மனிதன் அல்லன், உடலளவில் மனிதனாயினும் மனவுணர்பில் விலங்கு நிலையிலேயே இழிந்து தாழ்ந்து கிடப்பவன் என்பதும், இங்குத் திருவள்ளுவரால் அறிவுறுத்தப்பட்டன.

இனி, வேறோன்றும் நாம் இங்கு எண்ணியுணரத்தக்கதாக இருக்கின்றது. "மனக் கவலை தீர்த்தல்" என்று கூறாமல், "மனக் கவலை மாற்றல்" என்று குறிப்பிட்டதன் சிறப்பு யாது? என்று, நாம் உன்னித்து உணர்தல் வேண்டும். 'தீர்த்தல்' எனில், துன்ப நீக்கம் ஒன்றுமே குறிப்பிடப்பெற்றதாகும். 'மாற்றல்' என்றதனால் துன்ப நீக்கமும், அதன் மறுதலையாகிய இன்ப ஆக்கமும் ஆகிய இரண்டுமே சேரச் சூட்டப்பெறும். இவ்வாற்றால், கடவுளை வழிபாடுவோர் அனைவரும் துன்பம் நீங்குவதோடு மட்டும் அன்றி, இன்பமும் ஓங்கப் பெறுபவர் என்றும், இறைவழிபாட்டின் பயனைத் தெய்வப்புலவர் திருவள்ளுவர் தெளிவித்தருளியுள்ளமையையுணரலாம்.

முடிவுரை:

இதுகாறும் கூறியவற்றால், மனக்கவலைகளை மாற்றிக் கொண்டு மகிழ்ந்தினிது வாழ்வதற்குரிய நேரிய இனிய ஒரேவழி, "தெய்வம்

புரட்டாதி மாத விசேடங்கள்

புரட்டாதி மாதம் தேவி வழிபாட்டுக்கு உகந்த மாதமாகும். இம் மாதத்திலேயே சூரிய பகவான் கன்னி ராசிக்கு வருகின்றபடியால் புரட்டாதி மாதம் கன்னி மாதம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இம் மாதத்தில் முக்கியமான விரதங்கள், பண்டிகைகள், விழாக்களாகக் கொண்டாடப்படுகின்றன.

நவராத்திரி தொன்மை வாய்ந்த தேவி வழிபாடாகும். புரட்டாதி மாதத்திலே அமாவாசையைத் தொடர்ந்து வரும் ஒன்பது நாட்களும் நவராத்திரி நாட்களாகும். பத்தாவது நாள் விஜயதசமியாகும். தமிழ் நாட்டிலும், எமது நாட்டிலும் நவராத்திரி என்றழைக்கப்படும் இவ் விழா, வட இந்தியாவிலே தசரா என்றழைக்கப்படுகின்றது. தமிழ் மக்கள் வளம் பெருக்கி, உழவர் குலத்தை உயர்த்தும் மண்ணை, நிலமகள் என்கிறோம். செல்வத்தைத் திருமகள் என்கிறோம். கல்விச் செல்வத்தைக் கலைமகள் என்கின்றோம். வீரத்தைத் துர்க்கை, வீரத்திருமகள் என்கிறோம்.

எமக்கு வீரம், செல்வம், கல்வி ஆகிய மூன்று செல்வங்களும் மிக வேண்டற்பாலவை. எனவே தான் நவராத்திரி நாட்களின்போது, வீரம் வேண்டி, துர்க்கா தேவியையும், செல்வம் வேண்டி இலக்குமி தேவியையும், கல்விச் செல்வம் வேண்டி சரஸ்வதி தேவியாகிய கலைமகளையும் நாம் பண்டு தொட்டு வழிபட்டு விரதமிருந்து நற்பலன்களைப் பெற்று வருகின்றோம்.

நவராத்திரியின் முதல் மூன்று நாட்களும் ஆயகலைகள் அறுபத்து நான்கிற்கும் தலைவியாகிய கலைமகளைத் துதித்த பின், நடு மூன்று நாட்களும் பொருளும், போகமும், பொன்னும் மணியும் எமக்களிக்கும் செந்தாமரையில் வீற்றிருக்கும் இலக்குமி தேவியை வழிபடுவது மரபு.

நவராத்திரியின் கடைசி மூன்று நாட்களும் வீரத்திருமகளாம் துர்க்கா தேவியை வழிபடுதல் மரபு. துர்க்காதேவி வீரத்தைத் தருபவள், சக்தியைத் தருபவள். ஆதிபராசக்தியின் வீர அம்சம் இவள். இவரை வழிபட்டோர் அடைவது வீரம், பலம், மனோதிடம் முதலியவாகும்.

பத்தாம் நாள் விஜயதசமி ஆகும். இந் நாள் வெற்றித் திருநாள் என்று பொருள் பெறும். தேவியானவள், தேவர்களை வருத்திய மகிடா சுரனை வதைத்த வெற்றித் திருநாளே இதுவாகும். அன்றைய தினம் ஆயுதபூஜை, வித்தியாரம்பம் ஆகியனவும் இடம்பெறுவது மரபு. வித்தியாரம்பத்திற்கு உகந்த நாள் விஜயதசமியாகும்.

அடுத்து, புரட்டாதி மாதத்தில் இடம்பெறும் சனிக்கிழமை சிறப்பானவை. சனீஸ்வர பகவானுக்கு எள் எண்ணெய் தீபம் ஏற்றி நாம் வழிபடும் நாள். சனீஸ்வர பகவானுக்கு உகந்த நிவேதனம் எள்ளுச்சாதம், தீபம், எள்ளெண்ணெய் தீபம், மலர் கறுத்தப்பூ. சனி பகவானைத் திருப்தி செய்ய விரும்புவோர் புரட்டாதி மாதம் வரும் எல்லாச் சனிக்கிழமைகளிலும் எள்ளெண்ணெய்த் தீபம் ஏற்றித் துதித்து, விரதம் இருப்பர். விரத முடிவில் புதிய பாத்திரங்களில் அன்னம் சமைத்து, முதலில் சனி பகவானின் வாகனமாகிய காகத்திற்குப் படைத்தப் பின்னரே தாம் உண்பர்.

சனி பகவானுடைய பீடத்தில் துன்புற்றவர்கள் பலர். அவர்களில் நளமகாராஜன் அடைந்த துன்பங்கள் அளப்பரியவை. சனிதோஷம் உள்ளவர்கள், புரட்டாதிச்சனி தோறும் சனி பகவானை நோக்கி விரதமிருந்து, எள் சாதம் நிவேதித்து எள்ளெண்ணெய்த் தீபம் ஏற்றி வணங்கின், அவர்களை எதிர்நோக்கும் இடர்கள் ஓரளவு குறையும் என்பது நம்பிக்கை.

அடுத்து புரட்டாதி மாதத்தில் இடம்பெறும் மகாளயபட்சம் இந்துக்களுக்கு முக்கியமானதோர் காலமாகும். இந்நாட்களில் பிதிர்கள் பூமியில் வந்து தங்கி இருப்பதாகவும், அவர்களுக்கு நாம் மகாளய விதிப்படி செய்யும் அன்ன சிரார்த்தத்தை அவர்கள் ஏற்று, நன்மை

ஆசீர்வதிப்பர் என்பதும் ஐதீகம். நாம் ஆரோக்கியமாகவும், செளகரியமாகவும் வாழ வேண்டுமானால் தேவர்களையும், பிதிர்களையும் ஆசிக்கிடக்கிறது. சிரார்த்தம் மூலம் யாம் பிதிர்களைப் பிரதி செய்கின்றோம். சிரார்த்தம் என்பதை அலட்சியம் செய்யக்கூடாது. சிரத்தையோடு, புனிதமாகச் செய்யப்பட வேண்டியது சிரார்த்தமாகும். பிதிர்களுக்கு ஒரு வருடம் ஒரு நாள் ஆகும். எனவே அவர்களுக்குச் செய்யும் சிரார்த்தம் அவர்களுக்குத் தினம் உணவு கொடுப்பதை ஒக்கும். இறந்தோரை நினைத்து, அமாவாசையில் எள்ளும் தண்ணீரும் இறைத்துத் தர்ப்பணம் செய்வது அவர்களுக்கு நீர் அளிப்பது போலாகும். மகாளயபட்சத்தில் சிரார்த்தம் செய்தல், எல்லாத் தேவைகளையும், பிதிர்களையும் திருப்தி செய்ய வேண்டும். மகாளயம் என்பது எல்லாப் பிதிர்களும் ஒன்று கூடுதல் என்று பொருள் பெறும். இக்காலத்தில் எல்லாப் பிதிர்களும் யமதருமனிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு தத்தம் குடும்பத்தினருடன் தங்க வந்துவிடுவர் என நூல்கள் இயம்புகின்றன. இந்துமதம் கூறும் ஐம்பெரும் வேள்விகளில் பிதிர் வழிபாடும் ஒன்றாகும்.

அடுத்து நிறைபணி என்னும் ஒரு விழாவும் இப்புரட்டாதி மாதத்தில் இடம்பெறுவது வழக்கம். இதனைத் தமிழ் நாட்டில் சிறப்பாகக் கொண்டாடுவர். இவ் விழா மாமிச உணவு உண்பதன் பாவத்தையும், தாவர உணவு உண்பதன் மேன்மையையும் எடுத்துக் காட்டும் உயர்ந்த நோக்கம் கொண்டது. புரட்டாதி மாதத்தில் இடம்பெறும் பெளர்ணமி தினத்திலே இவ் விழாவைக் கொண்டாடுவர். இந் நிறைவான நாளிலே ஆலயங்களிலே பல்வேறு காய்கறி வகைகளைக் கட்டி தொங்கவிட்டு, இவ்வளவு காய்கறி வகைகளை இறைவன் எமக்காகப் படைத்திருக்கும் போது, நாம் எமது அறியாமை காரணமாக அவற்றைத் தவிர்த்து உயிர்களைக் கொன்று உண்ணல் ஆகாது என்பதை உணர்த்தும் வகையில் இவ்விழா கொண்டாடப்படுகிறது. எல்லாச் சத்துக்களும் உள்ள காய்கறிவகைகள் இருக்குமிடத்து புலால் உணவு அவசியமா? என்பது இவ்விழா எழுப்பும் வினா ஆகும். எது அறம் என்ற வினாவுக்கு கொல்லாமை எனப் பதில் அளித்துள்ளார் வள்ளுவர் பெருமான். நெய் சொரிந்து ஆயிரம் வேள்வி வேட்டலிலும் ஒரு உயிரைக் கொன்று அதன் உடலைக் கொல்லாமை மேலானது என்பது அவர் கருத்து.

அடுத்து இம் மாதத்தில் இடம்பெறும் சைவ நாயன்மார்களது குருபூசைத் தினங்கள் எவை என நோக்குவோம். ஏனாதி நாதர், நரசிங்க முனையர், ஒருத்திர பசுபதியார், திருநாளைப்போவார், அருணந்தி சிவாச் சாரியார், கடையிற் சுவாமிகள் ஆகியோரு குருபூசை தினங்கள் இம் மாதத்தில் இடம்பெறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

- இராஜேஸ்வரீ ஜெகானந்தகுரு

5ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

தெளிமின் தெளிந்தோர்ப்பேணுமின்" என்றபடி, நாம் கடவுள் நம்பிக்கையையும் வழிபாடும் உடைய நல்லவர்களாய், வையத்து வாழ்வாங்கு வாழமுயலுதலே என்று செவ்விதின் தெளியலாம்.

"கூசும் இசுந்தித் துயர்இசுந்தி, என்றும் நீர்
இசும் வேண்டில் இராப்புகல் ஓத்குமிசு
என்பொன் ஈசுன் இறைவன் என்று உன்னுவார்க்கு
அன்பன் ஆயிரும் ஆகைக்கா அக்காலே"

"பெருக லாம் தலம் பேதமை தீரலாம்
திருகல் ஆகிய சீந்தை திருத்தலாம்
பருக லாம்பரம் ஆயத்தார் ஆசுந்தம்
மருக லான்படி வாழ்த்தி வகைங்கலே"

- திருநாவுக்கரசர்

2

இந்துக் குரல்

HINDU VOICE

புரட்டாதி - ஐப்பசி 1999

சக்தியை வழிபடுவோம்

இன்றைய சூழ்நிலையில் நமக்கு ஆறுதலும், அடைக்கலமும் தருவது இறை வழிபாடே.

இறை வழிபாட்டில் எல்லா அம்சங்களுக்கும் அக்கறையோடும், பக்தியோடும் ஈடுபடுவதின் மூலம் எமது துயரங்கள், இன்னல்கள் என்பனவற்றிலிருந்து நாம் விடுபட முடியும். இதுவே எமக்குள்ள ஒரேவழி.

எமது முன்னோர் சக்தியைப் போற்றியவர்கள். ஒம் சக்தி ஒம் சக்தி என்றுரைத்து மேன்மையான வாழ்வினைக் கண்டவர்கள், கல்வி, செல்வம், வீரம் என்ற தகுதிகளைச் சக்தியை வழிபட்டுப் பெற்று மேன்மை கொண்டவர்கள், பெருமை கண்டவர்கள், நிறைந்த வாழ்வு வாழ்ந்தவர்கள்.

இந்த மாதம் நவராத்திரி. சக்திகளை நாம் போற்றி இறைஞ்சி வழிபடும் காலம், இந்த மாதம்.

இந்த மாதத்திலே நாம் எமக்காக மட்டும் சக்தியைப் போற்றி வழிபடக்கூடாது. இன்று அவலங்களிலும், துயரங்களிலும் அல்லற்படும் சகல மக்களுக்கும் நல்வாழ்வு வேண்டி சக்தியை நாம் ஏத்தி இறைஞ்சி வழிபடுதல் வேண்டும்.

நம்பினோர் கெடுவதில்லை நான்கு மறைத் தீர்ப்பு. அம்பிகை சரணம் புகுந்தால் யாவும் அவள் தருவாள் என்ற கவிவாக்கினை நாம் மனங் கொண்டு, செயற்படுவோமாக!

நற்சிந்தனை

தேறித் தேறித் தெளிவதும் தன்னையே

ஓதி யோதி உணர்வதும் தன்னையே
நீதி பேசி நினைவதும் தன்னையே
சாதி பேசிச் சலிப்பதும் தன்னையே
ஆதி யாதியென் றாய்வதும் தன்னையே

ஆறி யாறி அறிவதும் தன்னையே
தேறித் தேறித் தெளிவதும் தன்னையே
மாறி மாறி நினைவதும் தன்னையே
கூறிக் கூறிக் குறிப்பதும் தன்னையே

சிவத்தை நோக்கித் தெளிவதும் தன்னையே
பவத்தை நீக்கிப் பணிவதும் தன்னையே
தவத்தை யாற்றி யறிவதும் தன்னையே
உவத்தல் காய்த லொழிப்பதும் தன்னையே

வாதம் பேசி மதிப்பதும் தன்னையே
காத மோடியுங் காண்பதும் தன்னையே
பூத மைந்தனுட் போற்றுவதும் தன்னையே
நாதம் விந்தென நவில்வதும் தன்னையே

ஓடி யோடி உவப்பதும் தன்னையே
தேடித் தேடித் தெளிவதும் தன்னையே
நாடி நாடி நகைப்பதும் தன்னையே
கூடிக் கூடிக் குறிப்பதும் தன்னையே

The Sivathandan

The Self

Learning Learning - it is the Self you understand.
Speaking of justice - it is of the Self you think
Discussing castes - it is the Self you weary
Probing into the final cause - it is the Self you examine.

Being at rest - it is the Self you become aware.
Growing in certainty - it is the Self you perceive
Changing and changing - it is on the Self you reflect
Talking, talking - it is the Self you refer.

Meditating on Siva - it is the Self you apprehend
Forsaking sin - it is the Self you worship
Doing tapas - it is the Self come to know
Liking and disliking - it is the Self that ends them both.

Arguing and arguing - it is the Self you estimate
Travelling for miles - it is the Self you see.
In the five element - it is the Self you venerate
Destiring Nada- Bindu - it is the Self you yearn.

Running running - it is the Self you delight.
Questing, questing - it is the Self you discern
Searching, searching - it is the Self you mock
Joining with others - it is to the Self you point

பக்தனது பேரியல்புகள்

“

பிறரிடத்து நட்பு வைப்பதன் மூலம் தன்னைப் பிறருக்குக் கொடுத்து விடுவது பக்தனுடைய பண்பாகும். உயிர்களின் துன்பத்தைத் துடைப்பதற்காகத் தன்னையும் தன்னிடத்திலுள்ள பொருள்களையும் அர்ப்பணிப்பவன் கருணை உள்ளம் படைத்தவன்.

”

வயது அதிகரிக்க அதிகரிக்க உடல் வளர்ச்சி ஏற்படுகின்றது. சாதனை அதிகரிக்கும் பொழுது உள்ள வளர்ச்சி உண்டாகின்றது. உள்ள வளர்ச்சியை உள்ளத்திலுள்ள இயல்புகள் காட்டித் தருகின்றன. விருப்பு, வெறுப்பு, இன்பம், துன்பம், நட்பு, பகைமை, மகிழ்ச்சி, துக்கம், சாந்தம், கோபம் ஆகிய இயல்புகள் உள்ளத்தில் இருக்கின்றன. உள்ளம் வளர்ச்சி அடைகிறபொழுது இன்பம், நட்பு, மகிழ்ச்சி, சாந்தம் முதலிய உடன்பாட்டு இயல்புகளுக்கு மட்டும் இடந்தந்து வெறுப்பு, துன்பம், பகைமை, துக்கம், கோபம் முதலிய எதிர்மறை இயல்புகளை விலக்கி விடுகிறது. உலகப் பொருளினிடத்து விருப்பை வளர்ப்பது வெறுப்புக்கு இடம் தருகின்றது. உலகப் பொருளினிடத்து இன்பம் காண்பது துன்பத்தை உண்டாக்குகின்றது. உலகத்தவர்களிடம் கொள்ளும் நட்பு பகைமையாக வடிவெடுக்கின்றது. உலகத்தில் வந்து அமையும் பூரிப்புத் துக்கமாக வடிவெடுக்கின்றது. இங்ஙனம் உலகப் பொருளினிடத்து வளர்க்கும் உடன்பாட்டு இயல்புகள் எல்லாம் எதிர்மறை இயல்புகளாக மாறி அமைகின்றன. இவ்வுண்மை, வாழ்வை ஆராய்கின்றவர்களுக்கு விளங்கும். பக்தன் பகவானிடத்து மனத்தைச் செலுத்தி, பகவான் மீது பற்றை வளர்க்கின்றான். பகவான் மீது பற்று உண்டாகும் அளவு உள்ளம் உடன்பாட்டு இயல்புகளுக்கு மட்டும் இடம் தருகின்றது, உள்ளத்திலுள்ள எதிர்மறை இயல்புகள் எல்லாம் அழிந்து போகின்றன. சிவசிவ என்றிடத் தீவினை மாளும் என்பது கோட்பாடு, ஈசுவர பக்தி ஓங்கும் பொழுதும் ஈசுவர நாம உச்சாரணை செய்யும் பொழுதும் பொருந்தாத இயல்புகள் மனத்தைவிட்டு அகலுகின்றன.

நம்மை நாம் விரும்புகின்றோம். நம்மை நாம் வெறுப்பதில்லை. பொருளினிடத்து வெறுப்பு உண்டாகின்றது. அப்பொருளை நமக்கு வேற்றுப் பொருளாகக் காண்கின்றோம். வெறுப்பை வளர்ப்பது வேற்றுமையை வளர்ப்பதாகின்றது. நல்வாழ்வுக்கு ஒவ்வாது ஜடப் பொருளினிடத்து வெறுப்புணர்ச்சியில்லை. அதனிடத்து விருப்பம் இல்லை. ஆனால் மனிதன் எல்லா உயிர்களிடத்தும் நட்புக் கொள்ள வேண்டும்.

**“அன்பின் வழியது உயிர்நிலை அஃதல்லார்க்கு
என்புத்தால் போர்த்த உடம்பு”**

என்பது குறள். நட்பின் மூலம் எல்லா உயிர்களிடத்தும், இணக்கம் கொள்ளுதல் வேண்டும். உயிர்களிடத்து நட்பு வைப்பது சுயநலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டும் அமையலாம். அது பக்தனுடைய பண்பன்று. பிறரிடத்து நட்பு வைப்பதன் மூலம் தன்னைப் பிறருக்குக் கொடுத்து விடுவது பக்தனுடைய பண்பாகும். உயிர்களின் துன்பத்தைத் துடைப்பதற்காகத் தன்னையும், தன்னிடத்திலுள்ள பொருள்களையும் அர்ப்பணிப்பவன் கருணை உள்ளம் படைத்தவன் ஆகின்றான். காளத்தியப்பன் கண்ணில் குருதி வடிந்ததைப் பார்த்த திண்ணப்பன் தன் கண்களைக் கொடுக்க ஆயத்தமாக இருந்தான். பக்தனுடைய உள்ளம் அத்தகையது. எனவே பக்தன் கருணையே வடிவெடுத்தவனாக இருக்கின்றான்.

**“உந்ந நோய் நோந்நல் உயிர்க்குறுகன் ஷச்யயாமை
அந்நே தவத்திந்ரு உரு”**

என்பது குறள். பிறர் துன்பத்தைத் துடைப்பதிலும், தனக்கு நேரும் துன்பத்தைப் பொறுத்துக் கொள்வதிலும் பக்தனுடைய மனம் பண்பட்டு வருகின்றது. எவ்வளவு துன்பம் வந்தாலும் “இன்பமே எந்நாளும் துன்பமில்லை” என்று பக்தன் துன்பத்தை மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றான். உலகத்தவர்கள் அடக்கம், ஒழுக்கம் இல்லாதவர்களாக இருந்து தங்களுக்குத் தாங்களே பல அல்லல்களை வருவித்துக் கொள்கின்றனர். பக்தன் வாழ்க்கையில் அடக்கமும், ஒடுக்கமும் பழகி வருகின்றான். அதன் மூலம் அவனுக்கு உறுதியான நிச்சய புத்தி உண்டாகின்றது. கடவுள் ஒருவர் தான் மெய்ப்பொருள். மற்றவை யாவும் வெறும் தோற்றங்கள் என்பதில் பக்தன் நிச்சயபுத்தி உடையவனாக இருக்கின்றான்.

உலகத்தவர்கள் ஒருவனை எப்படி மதிப்புக் கொடுக்கின்றார்கள் என்றால், அவனிடம் எவ்வளவு காசு, பணம் இருக்கின்றது. வீடு, வாசல் எப்படிக் கட்டி இருக்கின்றான். எத்தனை தொழிற்சாலைகளுக்கு அதிபதியாக இருக்கின்றார்கள் என்பவற்றைக் கொண்டு மதிப்புப் போடுகிறார்கள். ஒருவன் எத்தகைய உள்ளம் படைத்திருக்கின்றான் என்பதை உலகத்தவர் நோக்குவதில்லை. ஆனால் கடவுளோ ஒருவனுடைய உள்ளத்தைத் தான் பார்க்கின்றார். தூய

படைத்த உள்ளம் கடவுளுக்கு உகந்த உள்ளமாகிறது. அத்தகைய உள்ளம் படைத்தவனே போற்றுதற்கு உரியவன் ஆகின்றான். வாழ்வில் இன்ப துன்பம் எல்லார்க்கும் உண்டு. செல்வந்தனுக்கும் இன்ப துன்பம் உண்டு. ஏழைக்கும் இன்ப துன்பம் உண்டு. கற்றவனுக்கும், கல்லாதவனுக்கும் இன்ப துன்பம் உண்டு. இன்பத்தில் மூழ்கிப் போவதும், துன்பத்தில் துயரமடைவதும் உலகத்தவருடைய போக்கு ஆகும். பக்தனோ இன்பதுன்பங்களைச் சமமாகப் பாவித்து மனத்தெளிவுடன் இருக்கின்றான். காமம் அல்லது ஆசை உள்ளத்தைப் பற்றிய நோய் ஆகும். காம நோய்க்கு வசப்பட்டவர்கள் அஞ்சிச் சாகின்றார்கள். அஞ்சா திருப்பவனே அரும் பெரும் காரியத்தைச் சாதிக்கின்றான். பக்தனுடைய உள்ளத்தில் காமத்திற்கு இடமில்லை. ஆகையால் அவனுக்குப் பயமுமில்லை. அச்சத்தை வெல்லுகிறவனுக்குக் கலங்கா உள்ளம் அமைகின்றது.

உலகத்தவர் தங்களுக்கு வேண்டும் வேண்டுமென்று அலைந்து திரிகின்றார்கள். எவ்வளவு வந்தாலும் அவர்களுக்குப் போதும் என்ற மனநிறைவு வருவதில்லை. இந்திரியங்களுக்கு அடிமைப்பட்ட வாழ்வு இந்திரிய சுகத்தின் கண் ஆசையை வளர்க்கிறது. இந்திரிய சுகத்தைத் துச்சம் என ஒதுக்கித் தள்ளியவனுக்கு உலகத்திலிருந்து எப்பொருளும் தேவைப்படுவதில்லை. பக்தனுக்கு உலகப் பொருள் எதுவும் தேவையில்லை. பக்தனுக்குக் கடவுள் ஒருவர் தான் வேண்டும். கடவுளிடத்தில் இறவா இன்ப அன்பு வேண்டுமென்று பக்தன் இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றான். உலகப் பொருள்களைப் பெறுபவனுக்கு அதிருப்தி வளர்ந்து கொண்டே போகிறது. கடவுளைப் பெறுபவன் திருப்தன் ஆகின்றான். உலகத்தவர் தங்களுக்கு இன்பம் தருபவர்களை வேண்டப்படுபவர்கள் என்றும், துன்பம் தருபவர்களை வேண்டப்படாதவர்கள் என்றும் கருதுகின்றனர். பக்தனோடு அனைவரையும் சமமாகப் பாவிப்பதால் ஓரம் சாராதவனாக இருக்கின்றான். கர்ம பலனில் பற்று வைத்துக் கர்மம் செய்வது சுயநலத்தை வளர்க்கின்றது. கர்மத்தைத் தனக்காகச் செய்யாது கடவுளுக்காகச் செய்யும் போது அது பக்தியை வளர்க்கின்றது. பக்தன் கடவுளுக்காகக் கர்மம் செய்வதால் காமிய கர்மங்களைத் துறந்தவன் ஆகின்றான். காமிய கர்மங்களைத் துறந்து தெய்வத்துக்காகத் தொண்டு புரியும் பேரியல்பு படைத்தவன் பக்தன். உலக சுகதுக்கத்தைப் பொருள் படுத்தாத உள்ளம் படைத்தவனாகப் பக்தன் இருக்கின்றான். “நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய் நானோ இதற்கு நாயகமே” என்று உள்ளத்தில் உறுதி பெற்றவனாகப் பக்தன் தன் உள்ளத்தை நன்மை, தீமைகளில் இருந்தும் பிரித்து எடுத்து விடுகின்றான்.

பக்தன் எல்லாரிடத்தும் ஈசனைக் காண்கின்றான். ஆகவே அவன் எல்லாரையும் ஈசுவர சொருபமாகக் கருதித் தொண்டு புரிகின்றான். அவன் காட்சியில் பகைவர்களும் இல்லை, நண்பர்களும் இல்லை. மெய்ப்பொருள் நாயனார் சிவவேடம் பூண்டு வந்த முக்திநாதனைச் சிவசொருபமாகவே கண்டார். சாரதாதேவியார் வழிப்பறி செய்துவந்த கொள்ளைக்காரனிடத்துத் தெய்வத்தன்மையைக் கண்டார். இங்ஙனம் பக்தர்கள் யாவரையும் ஈசன் மயமாகக் காணும் பேரியல்புடையவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

உடலைத் தன்மயமாகக் கருதும் சரீர உணர்வு படைத்தவர்கள் சிற்றியல்பு உடையவர்கள் ஆகிறார்கள். சரீரத்திற்கு வரும் குளிர் வெப்பத்தையும், மழை வெயிலையும் தங்களுக்கு வந்ததாக எண்ணி அவர்கள் துன்பம் அடைகின்றார்கள். புகழ்ச்சியில் மயக்கம் அடைவதும், இகழ்ச்சியில் வெறுப்படைவதும், மான அவமானத்திற்கு உட்படுவதும் சிற்றியல்பு படைத்த மனதின் போக்காகும். தன்னைப் புகழ்வதையும், இகழ்வதையும் பொருள்படுத்தாது, மான அவமானத்திற்கு உட்படாது இறைவனைப் புகழ்வதிலும், பிறர் இறைவனைப் புகழ்ந்தால் அதைக் கேட்டு மகிழ்ச்சி அடைவதிலும் பக்தனுடைய உள்ளம் பரமான்ந்த மடைகிறது. பேச்சைப் பெருக்குபவன் சிற்றியல்பு உடையவன் ஆகின்றான். வீண் பேச்சுக்களையும், பொருந்தாத பேச்சுக்களையும் புல்லியமனம் படைத்தவன் பெருக்கிக் கொண்டே போகின்றான். பேச்சுக் குறைகின்ற அளவு மனத்தில் பேரியல்பு உருவெடுக்கிறது. பயனுடைய வார்த்தைகளை அளவெடுத்துத் தேவையான இடத்துப் பேசுவது, பேரியல்பு படைத்த மனத்தின் பாங்கு ஆகும். முற்றிலும் மோன நிலையில் மூழ்கியிருப்பது முடிந்தநிலையாகும். முடிந்த நிலையில் சொல்லுக்கு இடம் இல்லை. ஆனால் அந்நிலையை அடைந்தவர்கள் உலகுக்குச் செய்யவேண்டிய நன்மைகளையும் செய்து முடித்தவர்கள் ஆகிறார்கள்.

KATHIRGAMAM -**THE SYLVAN SHRINE OFF THE SOUTHERN SHORES OF SRI LANKA***Nachchiyar*

The hallowed Shrine of Kathirgamam nestles in comparative obscurity amidst the mystic hills of the meandering Menik Ganga. This historic Shrine of Divine Glory (Kathir) and Love (Kamam) challenges both time and fate being as old as the hills themselves and immortal as the Gods. Here the past lives along side the present - there is no archaic past in this ancient place of worship - only a gentle continuity. The turbaned priest or Kapurala as he is called, claims kinship with Valli Ammai creating a mystic aura around him. He comes silently carrying a pingo with two buckets of water from the Ganga and officiates in the main shrine with with a sash across his mouth and knotted behind.

The worship of Skanda is very popular amongst the Tamil Hindus. He is the embodiment of Satyam, Sivam, Sundaram - truth, peace and beauty - the everlasting fragrance of life. The Skanda Puranam weaves a fascinating story about how Skanda was born as the incarnation of Light and Knowledge, fighting evil in order to establish righteousness. The Vel is His instrument of combat and He is represented with the Vel in His hand. This symbolises knowledge. According to the Puranic story, He used the Vel to split the Asura Surapadman who had assumed the form of a tree and each half became birds, the peacock and cock. The birds were subdued and made into His vehicle and banner respectively.

Tradition has that in ancient times, Lanka was ruled by this demon king who harassed the devas and the Skanda Purana tells us that the devas appealed to Lord Siva for help. In answer to their prayers to rid the world of adharma caused by Surapadman and his asura brothers Singamuhan and Taarakan, Lord Siva added a sixth face to the existing five faces and incarnated as Skanda. This incident is spoken of in the celebrated work of Saint Kumaraguruparar as,

“ஐந்து முகத்தோ டதோ முகமுந்தந்து
திருமுகங்களாறாகி” - குமரகுருபரது கந்தர் கலிவெண்பா

From the forehead, Siva emitted six sparks of fire which enveloped the world with lustre. These sparks were carried by Vaayu and Agni to the Ganges which pushed them into the Himalayan Lake Saravanai filled with lotuses and reeds. Philosophically the lotus represents the pure heart and the reeds represent the network of nerves in man's physical body. Symbolically, the Divine Effulgence in the lake with its lotuses and reeds, are deep within each one of us. As Light and Knowledge this Reality abides in the body, breath, senses, mind, intelligence and ego. These six facets of the human complex represents the six faces of Shanmugan.

In the Lake the sparks became six Divine children and were nursed by six Kaartika maidens. These children were embraced by the Divine Mother and became One with six faces and twelve hands. And thus descended Shanmugan, the incarnation of pure consciousness and divine knowledge on the pournima (paruvam) in the month of Vaikaasi.

Saint Kachchiappah Sivachariyar beautifully portrays the descent as, 'With form and formlessness, without a beginning and as one and many, stood the column of Light, the Supreme Brahman, who with six merciful faces and twelve arms took the Divine Incarnation as Murugan for the redemption of the world.'

“அருவமும் உருவுமாகி அநாதியாய் பலவாய் ஒன்றாய்
பிரமமாய் நின்ற சோதிய் பிழம்பதோர் மேனியாதத்

கருணைகூர் முகங்களாறும் கரங்கள் பன்னிரண்டுங் கொண்டே
ஒருதிருமுருகன் வந்தாங்குதித்தனன் உலகம் உய்ய”

- திருவவதாரம் 92.

He then goes on to say, 'That ever pure, Omnipresent Siva, who cannot be comprehended by speech or mind or even by the Vedas, assuming the form of six sweet babes, was gracefully seated on six lotus flowers in the Saravana Lake'

Though Lord Skanda was 'born' in Lake Saravana which is said to be in the Himalayas, yet His Home has been mainly amongst the Tamils who regard Him as the guardian of their race, language and literature. He is worshipped and adored also as Murugan, Subramanyan, Shanmugan, Kartikeyan, Guhan, Saravanapavan, Arumugan. As Murugan, He is the ever young and beautiful; as Subramanyan, He is the Commander-in-Chief seated on a peacock with the Vel and is depicted at times with the Divine Consorts, Devayani and Valli. As Shanmugan, He descended to destroy adharma. As Kartikeyan, He was nursed by the Kaartika maidens. As Guhan, He resides in the cavern of one's heart. As Saravanabavan, He belonged to Lake Saravanai. As Arumugan, He has six faces.

Some say that the scene of the battle was laid in Kathirgamam of Lanka which probably was part of the great Lemuria Continent while others say it was at Tiruchendur in South India, which is also an important place of Skanda worship. In battle, the demons fell victims to the Skanda forces and Surapadman fell victim to the sacred Vel of Skanda. The important aspect of the battle is seen as the continuing struggle between ignorance and knowledge between the lower asuric forces and the higher Divine forces. These forces occur in the Cosmic level and, in the individual level they operate from within the human consciousness. And it is for man to discriminate and see that good triumphs over evil.

Since He carries the Vel, Skanda is also worshipped as Velayutham and in some Skanda Temples, the Vel is the only symbol of worship in the Sanctum Sanctorum as in the Nallur Temple. In Kathirgamam it is the 'Yantram' or mystic diagram of two interlocking triangles engraved on a golden sheet, on which resides the Divine power.

The story of Skanda, takes us to the young and ever handsome one - Murugan, who after the fierce battle was going through Ruhuna when he met Valli, the Veddha Princess. The episode is beautifully narrated of how Skanda disguised as an old man wooed her whom she naturally rejected because she was already in love with Lord Murugan. It is said that Ganesh helped him by appearing as an elephant and frightened Valli who had to run into the arms of the 'Old Man.' It was then that the Lord appeared in His true form and won her at Kathirgamam.

Kathirgamam is held sacred by the Hindus, Buddhists and Muslims alike. Side by side there stand a Temple, a Vihare and a Mosque in diverse unity. There is nothing strange about Kathirgamam's connection with the Buddhists, for Bhagavan Buddha was a Hindu, lived a Hindu and died a Hindu. Besides, the kings of Lanka married princesses from Madurai and embodied in their religious observances the worship of Hindu deities as a sign of good faith. But that which is interesting is as to how God Skanda became connected with the Muslims. Wherever there is an important place of worship of Him, a mosque is also connected to it. In Jaffna, Nallur Kandaswamy Kovil

Contd. on page 11

THE CONCEPT OF SAKTI

Courtesy - Sivathondan

Sankara in Anandalahari remarks that the divine mother is the creator of all Dharma, the maker of the sacred texts that lay down the rules and courses that constitute the dharmic way of life, that she alone is the root of all earthly affluence with her lotus feet ever touched by Vishnu, and that she is the source of all unpolluted love, the paramount spouse of the Lord of the world and seed of salvation for all. She is the aparna and by coming into contact with her, that ancient sthanu blossoms and bears the fruit of heavenly bliss.

The feet of the Devi are sacred, sacred beyond comprehension, sacred to an extent that they have triumphed even over Siva. Nilakanatha Dikshitar in Anandasagarastava says that it is the special glory of the Mother's feet, the left foot from the left half of the Ardhanarishvara, that triumphed over Kala (Death), who was kicked by Him in His Kalantaka form and we all know the story of Markandeya.

In the Rig Veda is to be found one of the greatest and the simplest expositions of the idea of the divine Energy or Shakti inherent in everything - animals, men and gods. The Devi-Sukta (Rig Veda - 125) in the eight verses of which occurs this sublime characterisation, came to occupy a very prominent position in the later Devi literature. Names like Ambiga, Durga, Kali, Bhavani, Uma, Katyayani occur in the later Brahmanas and Aranyakas and gradually took the shape and form of a type well familiar in the Epic and Puranic ages.

The most important of the Puranic characterisation of the Devi cult, is to be found in the Devi Mahaymaya section of the Markandeya Purana. The various Devi stutis in it reveal in a striking manner, some of the multifarious strands that have contributed to the building up of the concept of Mother worship. The sublime ideas about the divine power and energy that are so beautifully expressed in the two great hymns of the Rig Veda, the Devi Sukta and the Ratri-sukta, are again fully expounded in the moving verses of the Devi Purana. A careful comparison of these stutis with the epic Durga-stotras in the Virataparva of the Mahabharata also brings one important fact to the fore. The Paranakara seems to have almost completely eschewed any explicit reference to the non-aryan elements in the composite goddess so frequently mentioned in the stotras. The mother aspect is stressed as jagan-mata or Jagadamba of the puranas.

Now let us examine the conception of Shakti or Divine Principle in Indian philosophy. The Divine Being is ordinarily considered from four graduated standpoints - cosmological, moral, religious and philosophical.

From the cosmological point of view, Siva is taken to be the creator, Sustainer and Destroyer of the Cosmos, the universe of souls and matter. From a higher moral point of view, He is not only the cause of the world of physical effects, but also the ground and foundation of righteousness, the moral governor of the higher world of rational and moral beings, guiding them to the straight path of virtue and dispensing justice to them, according to their own works. From a still higher religious point of view, He is an Impersonal Judge as well as the nearest object of love, devotion and worship - Father, Mother and Guru in one. Finally, from the point of philosophy, He is not only an object of love, devotion and worship but also the Absolute One and identical with the worshipper, when all duality between the knower and the known, the seer and the seen ceases completely, and is transcended by an all-embracing, all-absorbing Unity. The main difference between these conceptions arise in the conception of Shakti or Divine Attributes and Powers.

From the theistic standpoint, God possesses numerous attributes and powers as is indicated in the Saguna state. In creating the univers

in serving the end of morality, in entering into personal relationships with the devotee, He exercises a special shakti in each case, as is suitable. From the strictly non-dualistic standpoint, the Absolute is conceived to be an Abstract Unity, Nirguna, Nirviesa, Nisakriya without attributes and powers difference and activities. Hence it has been said that the main difference between the main philosophical schools of thought is as regards the conception of Shakti or Divine Power.

In the Rig Veda, the earliest religious text in the world, we find allusions to many gods and goddesses underlying which, there is the notion of a supreme God whose manifestations are all these numerous other Deities of the Absolute. "The real is one only. The wise call it variously as Agni, Yama, Vayu ..." (Rig Veda 1-164-46).

Thus right from the Rig-Vedic era, we find the conception of plurality of Shaktis or divine powers as the manifestations of One, Supreme Divine Power. For example the Agni has three energies which are heat energy operating in life, electric energy operating in lightning, and solar energy operating in the sun, dawn and planets.

Thus in the Vedas, we find the conception of Rta or universal, Cosmic order, manifested in the physical sphere as laws of nature, and in the mental sphere as law of karma. The Cosmos is an orderly whole, regulated by definite laws, physical and moral and the plurality of deities are but divine agencies, harmoniously working out this well planned cosmic system. The unity of powers is brought out in this hymn to Varuna -

"O Varuna, your Energy which works in the water, in the agni is the same that works in the heavens, in the sun, in the living creatures, in vital breath, in clouds and lightning, in war fields and heroic hearts. Thus your energy is manifested in various beautiful forms." (Rig Veda - 4-58-11) All the numerous shaktis are but the manifestations of the Supreme Deity. At the first stage in the Vedas, we find the conception of Shakti as a vivifying power, responsible for reproduction and fertilisation, both in the biological and philosophical senses, belonging to the Gods, but not as a female principle of production.

In the second stage, we meet with separate, female productive consorts of Gods called 'Gna', and an elevation of the powers of Gods as separate goddesses as in the case of Indira and Saci. The word 'Saci' means Shakti or a divine power belonging to a God originally but later it came to mean the female counterpart of Indira - His Energy.

In the Rig Veda 10.125 there is a superb hymn of a female seer Vak, and in this Vak sukta or Devi Sukta as it is popularly termed, there is propounded a supreme kind of non-dualism. With utter directness and firm conviction, she describes herself as the one, identical, all pervading principle of things thus -

"He who eats food, does so through me,

He who sees, breathes, hears does so through me.

This philosophical conception of unity and identity of all beings is developed in the Brahmanas, where the ritualistic trend predominates, into the notion of a supreme female energy, responsible, for procreation and production. That is why in the Brahmanas and the Vedas with all the mantras and various metres are taken to be the 'thousand-fold progeny of Vak,' and finally, Vak becomes the Shakti of Prajapati, the Creator, uniting with him as his wife to produce the Gods and the Universe. There is a gradual unification of the various gods into one Supreme Goddess Vak and there emerges the monotheistic idea of creation, not from particular gods and goddesses separately but from a supreme God with his Consort Energy Vak. She being but His own Self.

Contd. from page 09

side entrance, one encounters Muslim devotees kneeling in prayer. In the Shrine of Tiruchendur in South India there is a picturesque mosque side by side with the main temple and at Kathirgamam it is the same. When the temple procession winds its way during the festival, from the main temple at Valliamman Temple, it stops at the mosque and the Chief Priest comes out and pays homage to the Lord of Kathirgamam in silence. All these show us that the pulse of all three religions is one and that there could be unity in diversity and that there is a Supreme Power reigning over all. Unfortunately, today most of the Tamil Hindus who used to go in large numbers for the annual festival are noticeably fewer in numbers, due to the ethnic conflict in the country.

The great annual festival comes once an year. In the olden days, the 'Vel Cart,' used to go from Colombo to Kathirgamam in the month of Adi or Esala (July - August). It is a ten day festival ending with the water cutting ceremony on full moon day. It is a grand occasion when thousands of pilgrims gather and to this day Esala festival takes place with pomp and pageantry in Kathirgamam. In the past, devotees used to go on this pilgrimage on foot even from distant Jaffna. It was considered a very sacred and holy mission and was done with great devotion and piety. I have often heard my parents narrating their experiences in travelling to Kathirgamam especially the last part of about ten miles from Tissamaharam. They walked miles over difficult forest tracks on foot guided by an ever-present spiritual force. They did so cheerfully singing all the way. Nothing daunted them except to reach the Shrine. Today one travels with ease right up to the Menik Ganga and the deep piety with which our forebears undertook the pilgrimage, is now sadly missing.

The ceremonies associated with the festival begin with the hoisting of the flag and culminates with the water cutting ceremony. Just after dusk, the golden casket is taken round in procession on an elephant which is draped in a cloth embossed in gold. The Kapuralas do their part of the ceremony with pious dignity. The bells chime, the tom toms beat, the conch blows, strains of religious melodies in Tamil resound in the atmosphere. The dancers fall into step, led by the torch bearers and followed by the chiefs in Kandyan dress and maids in quaint veddha clothes. Frenzied pilgrims rush behind shouting 'Haro-Hara' along with hundreds of devotees who carry pots of burning camphor shedding light as they move on.

During the day, the scene is very different. It is a time when vows are redeemed. One sees pilgrims roll on the hot sands round the shrine in prostration or carry 'kavady' on their shoulders. Some have arrows or vel pierced through the cheek or tongue which look gruesome but to the devotee it is one of deep devotion fulfilling a vow. To all the devotees, it is the Lord's presence that counts. To walk through fire and not be burnt, to be pierced by arrows and not bleed are indeed miracles. Many a tale are told and retold of the miracles and the Lord's manifestations some true and others fervent imaginations!

Skanda appeared for a special purpose to eradicate the adharma caused by the asuras and the ensuing battle with the asuras is the story of the Skanda Shashti fast. This manifestation is the everlasting testament of victory, of Truth over falsehood, of Dharma over adharma. And those who fight against adharmic forces within or around themselves, are said to be the 'faithful warriors of Skanda' and reflect his splendour and what is important is that this Divine Avataaram is continuously going on within man. Saint Arunagirinathar says that one should bear this in mind, draw strength and knowledge by meditating on His sacred form for at least half a minute in order that he may be blessed with His grace.

“சரண கமலாலயத்தை அரைநிமிட நேரமட்டில்
தவமுறை தியானம் வைக்க” - திருப்புகழ்

The sacred Shrine of Kathirgamam brings one and all together where all join hands in the worship of one God, the War God, the Kaliyuga Varadhan who reigns supreme.

QUESTION AND ANSWER

This question has been sent up a couple of times in the recent past and now the Hindu Voice wishes to publish the answer given by Swami Nikhilananda

Is there any extenuation or Karma through penitence, any forgiveness or mercy in the order that controls destiny?

There are three kinds of karma. Some action done in our previous birth determines our present life. It produces fruit which is reaped in the present life. According to Hinduism one cannot completely avoid the result of good and evil actions in the form of happiness and suffering. But by cultivating knowledge of God one can rise above such pain and suffering. The second kind of karma or action done in previous lives, lies in store to produce its effect in a future life - not in the present one. The third kind of action which is being performed by a man in this life produces fruit that will be reaped in a future life.

Knowledge of God cancels the last two kinds of karma. Here is an example

A hunter armed with a bow and arrow goes into the forest. He believes he sees a deer at a distance. He discharges his arrow and fixes the second one on the bow ready for use in case the first arrow fails to kill the deer. Suddenly he sees that the animal he wanted to kill is not a deer but a cow, which is sacred to the Hindus. He regrets his mistake, does not use the second arrow and being disgusted with his folly throws away his bow and the arrows in his quiver. But the arrow which has already been discharged cannot be brought back.

The karma which a man performs after the attainment of God-consciousness, and also the karma which will produce its effect in a future life are nullified by knowledge of God. But karma done in the previous life and which is operating in a man's present life must produce its fruit. Penitence or forgiveness or mercy can mitigate the intensity of the effect but it cannot altogether cancel it. If a man is to receive a blow from an axe as the result of his past karma, he will at least be pricked by a thorn.

Now about destiny -

According to Hinduism a man's destiny is nothing but the accumulated effect of his actions. A Hindu does not believe that either God or an inscrutable destiny is responsible for our experiences of the present life. As we sow, so we reap. We are now reaping what we have previously sown. Good produces good; evil, evil. Man is the architect of his so-called fate and also the builder of his future.

Hinduism does not believe that mere penance extenuates karma, unless it is followed by a change of heart. The Hindu conception of sin is different from the Semitic conception. What is called sin by a Christian is termed error by the Hindus. One cannot avoid mistakes, in some form or other, as long as one dwells in a body. One must not dwell too much on so-called sin. That does not help. Mud cannot wash away mud. Say to God once earnestly that you have made a mistake and pray to Him to give you strength so that you may not repeat it. The Bhagavad Gita says that if a man has committed most terrible sins, and then cultivates unswerving devotion to God, immediately he becomes virtuous. A devotee of God can never be destroyed. Forgetfulness of God is a sin. Knowledge of God destroys all sins as a spark of fire reduces to ashes a pile of wood.

The pure in heart and the poor in spirit, that is to say the humble, always receive God's grace. The prodigal son is always welcome at his father's house. Every sinner has a future, as every saint has a past. If we advance toward God by one step He comes to us by four steps.

SIVA - THE LORD OF TEVARAM

Dr. P. S. Somasunderam

Tevarams are the soul-stirring hymns in Tamil. These hymns which are set to the most ancient and highly developed system of Tamil music are the divine outpourings of Tirugnanasambandar, Tirunavakkarasar and Nambi Arurar. The first two saints were contemporaries of the seventh century AD. while Nambi Arurar was their successor in the succeeding century. Their hymns are compiled into the first seven of the total twelve books (Tirumurai) of Saivite canonical literature. The first seven books stand as a class and are collectively and severally called as Tevaram.

Tevaram hymns are believed to be the Tamil Vedas ever since. The hymnists themselves testify to this effect. They call their hymns. *Marai ilaiku Tamil* (Tamil embellished by the Vedas). Gnanasambandar declares that all his utterances are but words of the Lord Himself revealed by His grace. *enaturai tanaturai aka. Cekkilar*, the celebrated author of Periapuranam describes the hymns as *alutumaria* (Vedas that are committed to writing). Nambiyandar Nambi who canonised the Tamil Saivite Literature equates the words of Sambandar to *Mahaavaakkyas* (Peruvaartai). Even Sankara in his Soundaryalahari praises Sambandar as a *Dravida Sisu* who is the author of many works which attract attention of the minds of reputed saints and poets. Thus we find that the hymns have come to occupy a unique place in South Indian Saivism. Just as the Upanishads are the basis of Vedanta and are capable of interpretation by a number of schools of thought. Tevaram hymns form the basis for not only Saiva Siddhanta but also other systems drawing on them for their elucidation. The prime pursuit of all systems of philosophy is to realise the relationship that exists between God, Soul and Nature. But the hymnists are not dry theoreticians or raw philosophers; they are the magnificent mystic poets. Their songs tell us of their soul, innermost experience of the rapture of God-love. However, there is considerable material embedded in the hymns which throw enough light on their experience of relative relationship of God-Soul-Nature. It is the endeavour of the writer to recapitulate some of the flashed of such experiences and submit them in the following lines.

God-head in the name and form of Siva remains the centre and circumference of Tevaram. *Sivam em Irai* (Siva is our God-head), so declares Sambandar. He is the sum and substance of the hymns. All descriptions of Nature and of Soul's feelings reveal and reiterate Siva's immanence and eminence.

Nature is *maaya paasam* which is not mere gross matter or what exists outside the mind. It also includes the mind and the *antakkaranas*. The sentient being that experiences nature is the *soul-uyir aatman*. Both nature and soul are dependent on *Paramaatman* - the super Soul - Siva. Even centuries before the period in question the Tamil genius was already adapted to hold Nature as an integral and colourful part of existence. The Sangam classics are replete with references. The ancient Tamils must have had mystic experience from their association with nature. God is not only Lover par excellence but He is Infinite Beauty. Nature is the reflection of His Divine Beauty. It is the great Beatitude unwrought by human hand - *kai punaintu iyarra kavin perum vanapu* (Tirumurukaarrupadai). God dwells in every point of space which emits beauty. Almost all the ancient temples of Tamil nadu have their own distinctive trees as the *Sthala vrksham*. These trees

suggest that they were originally the place of worship. Temples were subsequently built in close association with these trees. These are temples and temple towns in Tamilnadu which still bear the names of natural objects such as trees, rivers, mountains, forests, fords etc. - Tiruvidaimarudur, Tiruvayyaaru, Mutukunram, Alaikkaadu, Kurainkaadu turai - to cite a few examples.

Following this great tradition the hymnists made it their important mission to visit all temples situated in all the nooks and corners of Tamilnadu and sang their hymns in praise of Lord Siva enshrined in those temples with all the natural background - fauna and flora, the rivers and streams, mountains and seas.

Tevaram hymnists especially those like Sambandar, are great nature-mystics. They abound in the description of Nature. To them temples are not mere places of worship. They organically include the entire backdrop of Nature. One is astounded at the unique and poignant position that Sambandar grants to the description of Nature in his hymns. He intuitively divinity and love into every object that is associated with temples/ Worship of temple is worship of God. Temple worship consists in experiencing the thrill of nature which is but the manifestation of Siva, who so manifests out of His grace and compassion for the suffering souls. In the hymns of Sambandar we find even parrots learning the spoken words with the help of Vedic sounds. *vedat-toliyal kili sorppayilum Venkaater*. A female monkey goes with her spouse to Validayam to worship the Lord *manti vandu katuvnotu kutivanirkum Validayam*.

The natural objects are the veritable forms of Siva not as He Himself but as the varied forms of His infinitude. They only help us to feel the measure His immensity which is immeasurable.

Siva's manifestations in nature are conceived as microscopic as well as macroscopic. He is the finest of the finest and the largest of the largest *nummiyan milapperiyon*. He dwells in our minds *manatullaan*. He is the life. He remains as the five senses and four internal sensory organs *pulan sintai karanaiikal naankai*.

Tevaram visualises the macrocosmic manifestation, Siva as His *astamoorti*. The earth, water, fire, air, ether, the moon, the sun and the soul are the cosmic forms of the Lord. *manmodu nir anal kaalotaakayam mati iraiivi ennil varum yamanan am peralan*. He is the *astamoorti - ettam tirunmoorti*. He is also conceived as holding the form of the five elements *utal anchinar*. Siva is also spoken of as Time - past, present and future. *Moonru kaalamum tonra ninraan*. All the tatvas are but His manifestations Hence he is *Tattuvan*.

Siva pervades every object both animate and inanimate revealing Himself through nature as His forms of love and beauty. That is the aspect. But that is not the only aspect. Therefore it should not be confused with pantheism, Siva's transcendence is highlighted in several hymns. He is the substance which words do not find a way to express and He is the Light that outshines all lights.

To be continued